

FLORA¹⁹
THEATRE
FESTIVAL
OLOMOUČ

19

FESTIVALOVÝ ZPRAVODAJ

DIVADELNÍ FLORA – PÁ 15/5/2015

ROZNOŽENÉ FESTIVALOVÉ VĚJČKY

Festival už se notně přelil do své druhé půlky a z tělčka mušky odtrhujeme zbývající polovinu končetin. Stále se však není čeho bát, protože ta potvůrka nepřestala lítat (do Olomouce se na pár dní mimo jiné chystá Spitfire Company a bude vždy výtečnou společností). Bezyládné tělčko hmyzu času definitivně vydechne až na konci, kdy mu ředitel festivalu Petr Nerušil slavnostně zastříhne blankytná křídla a oznámí, že festival se příští rok dočká dvou dekád.

Sice zatím nic nenasvědčuje tomu, že by měla olomoucká krasavice „zakopnout, upadnout a umřít“, ale nikdo z nás neví, co se může stát takřikajíc „za pět dvanáct“. Stačí chvilková nepozornost a bude po jistotě. Křehkost života si člověk uvědomí až v momentech, kdy se zaměří na jednotlivosti, třeba vzpomínky, a ne na bytí jako celek. Trupa 11:55 přesně tímto způsobem, navíc v obdobné generační skupině jako slečna Flora, o svých jednotlivostech mluvila v inscenaci REGULACE INTIMITY. Co by na sebe olomoucká dospívající, perspektivní hvězda na festi-

valovém trhu asi prozradila? Co by asi řekla o své největší bolesti, o čem sní a čeho dosáhla?

Ale pryč od chmur a temných myšlenek. Nikdo (zatím) nechceme zalézt pod dřez, olizovat potrubí nebo pilkou na železo pomalu odhalovat vlastní kosti. Nechceme se bavit o smrti, tak jako to činil Jakub Žáček v zábradláckých POŽITKÁŘÍCH. Chceme se bavit o smrti rituální, kterou představí v ANIMAL EXITUS Spitfire Company. Pro mě osobně šlo o další nepopsatelně magický kus.

Ale pryč od chmur a temných myšlenek. V osmém čísle zpravodaje připraveném speciálně pro sedmý den devatenáctého ročníku mezinárodního festivalu Divadelní Flora naleznete mezi již tradičními rozhovory a reflexemi ještě tradičnější storytelling, tentokrát s dvorním kameramanem štábu Andym Fehu.

Člověk si říká, co všechno může nacpat do svého letos posledního úvodníku. Jak vidno, asi úplně všechno.

Martin VšechnoaNic Macháček

PROGRAM

PÁ 15

17:00 Konvikt / Divadlo K3
2'16" A PŮL – VESMÍRNÁ ODYSEA
Marek Piaček

19:00 Divadlo na cucky / Wurmova 7
FERNANDO KRAPP MI NAPSAL TENHLE DOPIS
Divadlo na cucky

21:15 Konvikt / parkán
ANIMAL EXITUS
Spitfire Company

22:30 Konvikt / šapitó
Hrušínského Busta Revival Djs



NEREGULOVANÉ EMOCE

S několika herci ze souboru 11:55 jsme se potkali po představení *REGULACE INTIMITY*, inscenace, která vznikla jako jeden z absolventských projektů jejich ročníku na DAMU v Divadle Disk. Ročníkovým vedoucím i režisérem inscenace byl Jiří Havelka. Proti očekáváním byli všichni zcela klidní a hlavně se těšili, až si půjdou koupit cigarety (někteří).

S těmi kategoriemi (sere mě, doufám, miluji, bojím se, stydím se, dojímá mě) přišel Havelka?

Tereza Volánková: Jo. Původně jich bylo ještě o trochu víc, některé jsme vynechali (pohrdám, lituju, nenávídím). Havelka nám na začátku dal dotazník a doteď nevíme, jestli měl hned od začátku v plánu z toho udělat představení. Potom přišel s tím, jestli si to chceme mezi sebou přečíst, a pak až s tím, jestli to chceme inscenovat.

Je všechno, co v této inscenaci říkáte, pravda?

Všichni: Jo.

Daniela Šišková: I když to třeba není tak úplně aktuální.

Martin Dědouch: Před tím rokem a půl to ale všechno pravda byla.

TV: Zbylo tam pár věcí. Třeba když Danča doufá, že sežene práci. To se nakonec stalo, ale je to tam pořád zachované. V tomto smyslu to úplně „není“ pravda, ale celkově to jsou všechno pravdivé věci.

Nevnímate trik se slzami jako citové vydírání?

TV: Myslím, že je právě lepší, když se nesnažíme ukázat, že brečíme doopravdy. Spíš poukazujeme na to, že je to technická věc, když si mažeme ty mastičky.

Bylo pro vás zkoušení *REGULACE INTIMITY* očišťující?

Bořek Joura: Mega. V den premiéry jsem byl připravený úplně na všechno. Až později jsem k tomu zaujal postoj, že to jsou jen fakta.

DŠ: Já to tak třeba nemám. Nesu to těžce dodnes.

Změnily se potom vaše vztahy?

MD: Něco se vyříkalo. Akorát vypluly na povrch věci, o kterých jsme vůbec nevěděli.

TV: Myslím, že se máme asi trochu radši. Já jsem

třeba předtím Martina ráda neměla a teď už ho trochu ráda mám.

BJ: Martin třeba přestal kouřit, když jím.

TV: Dneska mi ale někdo nezaklepal na záchodě na dveře...

Po DAMU jste založili soubor 11:55. Jak zvládáte být pořád spolu?

TV: My spolu nejsme pořád. V současné době hrajeme třeba dvakrát do měsíce. V březnu a dubnu jsme teda měli šestitýdenní zkoušení nové inscenace, to jsme se viděli intenzivně (i když ne všichni, protože nás ve Střepech a chlebičcích hraje jenom osm). Jinak se teda vidíme jenom, když se hraje, plus na festivalech.

Máte v 11:55 i další tým (produkci atd.)?

TV: Máme produkci, máme osvětlovače Sěbu a dramaturgyni Janu.

BJ: Produkční máme dvě!

Je nějaká kategorie, kterou máte radši než ty ostatní?

BJ: Já mám nejradši „dojímá mě“, protože tam mám Nagano.

Viděli to představení vaši rodiče? Jak reagovali?

MD: Já jsem na to tátu nepozval. Ani ho nepozvu.

DŠ, TV: Já taky ne.

BJ: Já tam měl třeba oba rodiče.

Jak dlouho jste přicházeli na to, čím jednotlivé kategorie vyplnit?

DŠ: Jak co. Třeba „sere mě“ a „miluji“ bylo rychlé. Ale s „pohrdám“ jsme se hodně trápili. „Stydím se“ jsme ještě řešili během zkoušení a hecovali se. Psali jsme to dlouho a trvalo, než si člověk všechno sám sobě přiznal.

TV: Proběhla určitá selekce. Někdo to psal asociativně, já jsem to dělala tak, že jsem postupně doplňovala.

DŠ: Já jsem nosila bloček a vždycky, když jsem si něco uvědomila, tak jsem si to hned zapsala.

Pavlaína Skružná: Já jsem taky doplňovala. A pak jsem to ještě hrozně upravovala, když jsem to slyšela od ostatních. Pak jsem si řkala: „No jo, tohle tam vlastně chci mít taky!“ Na základě toho, co říkali ostatní, se mi vybavil ještě milion dalších věcí.

TV: To se, myslím, dělo všem.

Jak dlouho jste zkoušeli?

TV: Asi tři týdny.

BJ: Nejdřív jsme psali asi dva týdny ten dotazník.

PS: Premiéra byla 10. ledna a my jsme začali zkoušet až po Vánocích.

MD: Šlo to, vzhledem k tomu, že text jsme uměli.

*Za rozhovor děkuje
Barbora Chovancová*

11:55

(zapětdvanát) je generační soubor dvanácti loňských absolventů Katedry alternativního a loutkového divadla DAMU. Jejich inscenace většinou vznikají formou řízených improvizací. V poslední době spolupracují i s režisérem Divadla Na zábradlí Janem Mikuláškem (Hodní chlapi, Střepe a chlebičky). Představení 11:55 jsou k vidění v nově vzniklých pražských kulturních prostorách Venuše ve Švehlovce a Jatka78.



SERE MĚ...

David: ... počasí.

Henrietta: ... že miluji některé víc než oni mě.

Honza: ... prezident.

Tereza: ... že se neumím vyjádřit.

MILUJI...

David: ... Olomouc.

Henrietta: ... úsměv na tváři.

Honza: ... přítelkyni.

Tereza: ... festivaly.

DOUFÁM...

David: ... ve štěstí.

Henrietta: ... v to, že Macho brzo zemře a já zdědím jeho tvrdá játra, jak mi je slíbil, abych s nimi prohodila výlohou „mekáče“ na Horním náměstí.

Honza: ... že budeme ve finále.

Tereza: ... že vyhrájeme.

BEZ TITUL(K)U BY TO NEŠLO

Aká by to bola prehliadka tvorby Jiřího Havelky, keby sa nepredviedli jeho „deti“ z pražského DAMU? Režisér tu od roku 2011 vedie Katedru alternatívneho a loutkového divadla. Od tých čias „alternatíva“ skôr ako s maňuškami koketuje s experimentálnymi divadelnými formami a pestuje predovšetkým autorský tvorivý prístup. Inak tomu nie je ani v *REGULACI INTIMITY*, minuloročnej absolventskej inscenácii, ktorá si na Flore včera lízla úspešne vypredaný dvoják.

Havelka zadal hercom na začiatku skúšok zaujímavú úlohu: študenti mali vyplňať dotazníky, pričom z ich odpovedí mal neskôr vzniknúť inscenačný text. Čo ťa seruje? Čo miluješ? Čoho sa bojíš? Čo ťa dojíma? Za čo sa hanbíš? Čo ťa mrzí? V čo dúfaš? Prosté otázky, na ktoré mali poslucháči zodpovedať čo možno najpravdivejšie, boli položené ale veľmi rafinovane. Prinútili „decká“ skúmať svoje vlastné pocity, potreby, túžby či strachy a ísť počas predstavenia na svetlo sveta s vlastnými démonmi. Nájsť svoje tajné mindráky v koláži osobných výpovedí, ktoré strieľajú do hľadiska, nie je vôbec ťažké. Aspoň tých démonov môžeme potom spoločne spáliť.

Priam existencialistická performance bola pôvodne celkom pro-

zaickou absolventskou inscenáciou, s ktorou mali študenti poslednú možnosť si uloviť pred koncom štúdia ešte nejaký ten angažmán. O to vzrušujúcejšie potom je, keď sa nádejní absolventi priznávajú i k vlastným hereckým slabostiam a neboja sa pred nami i zlyhať. Johana Matoušková sa predstavuje ako najpríšernejšia rozprávačka vtipov, Patrik Holubář nezvládne stojku a Tereza Volanková sa dotlačí k nenávidenému tancu. Aj keď celú hodinu počúvame o skrytej láske k Monike či nevydarenom vzťahu s Ondrom, strachu z pavúkoch v kadibúdkach či priznaniach k panictvu, sú to práve tieto vzácne krátke momenty, kedy sa divadelné masky, ktoré symptomaticky visia nad javiskom, skutočne snímajú.

REGULACE INTIMITY je tak tragikomickou oslavou prirodzených ľudských slabostí, a to je dobre. „Decká“ sa totiž pod Havelkovou supervíziou vysmieľajú kultu (hereckého) perfekcionizmu. Nech teda žijú všetci outsideri a lúzri. Na javisku i mimo neho!

A serie ma, že už zase ako posledná dopisujem článok a že Macháček za mňa musel vymyslieť titulok!

Dominika Šíroková

DNESKA JSEM SE MÁLEM UDUSIL

Tomáš Uher přichází po právě odehraném představení zpátky do sálu a najednou zaznívá hlasitě: Jóóóó!! V návalu euforie z výhry nad Finskem a nad ještě stále horkým kafem jsme si nejenom s Tomášem povídali o jídle, rodinných obědech i o věnečkách.



Jsou pro vás důležité rodinné obědy? Společný čas strávený při jídle?

Tomáš Uher: No, jo, určitě. U nás doma to byl vždycky jeden z takových vzácných okamžiků, kdy jsme si mohli vzájemně ponadávat. Dokonce jsme uzavírali takové spojenectví – vždycky jsme se spojili proti jednomu členu rodiny a toho jsme si dobírali. A pak jsme to opakovali proti někomu jinému u stolu. Rodinné vztahy to ventilovalo moc hezky.

A vygradovalo to někdy v takový spor, při kterém by někdo házel talíře?

TU: To jenom mamka.

Jak se vám hrálo před záclonou, když nemáte žádný kontakt s publikem?

Simona Vičarová: Mně to přišlo lepší.

Petra Dosoudilová: Mně třeba taky, protože Petr nechce, abychom měli kontakt s publikem. Je to dobré, protože máme pocit, že jsme tady spolu sami.

(Přichází Petr Nerušil.)

Petr Nerušil: Povídejte, povídejte.

Vy jste se zmínil, že tento text je pro vás jeden z nejlepších, jaký jste kdy četl. Z jakého důvodu?

PN: Je tam spousta zajímavých témat, baví mě stylizovaný jazyk, který se ale dost těžko inscenuje. Ale myslím si, že se s tím herci poprali velmi slušně. Líbí se mi i Bernhardův smysl pro humor, pro absurditu, určitou nadsázku. Byla to výzva, udělat poměrně těžký text, protože jsme věděli, že to bude dlouhá inscenace, i když je dobrá čtvrtina textu pryč. Proto bylo i těžké udržet tempo, ale nás to bavilo, že?

(Petra, Simona i Tomáš souhlasně přikyvuji.)

Andy: Jak se hraje hercům s plnou pusou?

TU: Já jsem se dneska málem udusil.

Andy: A nejléte celý den, abyste se nemuseli večer tak přemáhat?

PD: Nemáme takové problémy. My jako máme jídlo rádi.

SV: No, ono to tak hlavně nefunguje, protože když má člověk hodně jíst, tak na tom musí celý den pracovat, aby si rozšířil ten žaludek.

Poslední otázka: Tomáši, jaký máš vztah k věnečkům?

TU: Samozřejmě k panenským velmi cudný a cukrářským se vyhýbám. Já jsem větrníkový typ.

*Za rozhovor děkují
Bára Křížová a Andy Fehu*

PETR NERUŠIL

Dříve novinář a tiskový mluvčí, dnes ředitel festivalu Divadelní Flora, v jehož vedení stojí od roku 2001 (od r. 2005 jako ředitel). V únoru měla premiéru inscenace RITTER, DENE, VOSS v jeho režii, kterou nastudoval spolu s herci Divadla na cucky.

TOMÁŠ UHER

Absolvent (a doktorand) bohemistiky a filmové vědy FF UP. Herec Divadla na cucky, ve kterém hraje již sedm let. Mimo jiné vystupuje jako filmař, který točí ve spolupráci s Milanem Cyroněm.

SIMONA VIČAROVÁ

Absolventka FF UP (obory angličtiny a francouzštiny). Jedna z nejstarších členek Divadla na cucky. Vidět jste ji mohli například v inscenacích Mme Bovary, Slečna Julie nebo Oblíbenci.

PETRA DOSOUDILOVÁ

Studentka Kulturního managementu na VŠE v Praze. Herečka Divadla na cucky (hrála například v inscenacích Slečna Julie nebo Černé panny). Její obličej se stal grafickým leitmotivem 16. ročníku Flory.

PŘÍBĚH ANDYHO FEHU TISÍC A JEDNA FLORA

Pokud se dobře pamatuji, jsem na Floře již osmým rokem. Byl jsem u zrodu festivalového video zpravodajství, díky kterému jsem nucen každým rokem vidět mnoho a mnoho představení. Jinak bych se do divadla asi jen tak nedostal. V počátcích jsem začínal se Sašou Jančíkem a dalo se tehdy ještě mluvit o tom, že má video zpravodaj štáb. Následně jsem Sašu vyměnil za Matyáše Dlaba, se kterým jsme se zhostili tehdy tematického ročníku Válka idejí. Pamětníci možná pamatují „esenbácky“ oděného moderátora v doprovodu nekompromisní soudružky v podání Martiny Foretové Pavlunové. Následně jsem již osiřel a zredukoval štáb jen na mne samotného, a tak je to dodnes. Být ve štábu sám má mnoho výhod, s nikým se nemusíte hádat o ty nejlepší lístky a taky víte, že práce bude vždy odvedená na požadované úrovni. Rok 2010 mě však měl přesvědčit o opaku. To jaro hodně přišlo, ledoví muži si to užívali naplno a já zkoušel zveďačku z Hříšného tance v divadelním stanu. Byly asi tři ráno. Pamatuji si jen, že jsem se otočil o 180 stupňů celým tělem, až na pravou nohu, která zůstala na zemi bez hnutí. Poté mi kolenem projela bolest, to když se mi trhal sval. Já vykřikl, dopadl na zem, ráno jsem musel do nemocnice, noha v gypsu a po zbytek festivalu už jen kulhání. Celá situace byla o to komičtější, že mé ženě se den předtím stalo něco velice podobného, odnesla to rozdrčeným nártem na levé noze a vyfasovala dvoje berle. A tak opět pamětníci možná pamatují, jak spolu pjdáme vedle sebe rychlostí asi metr za minutu.

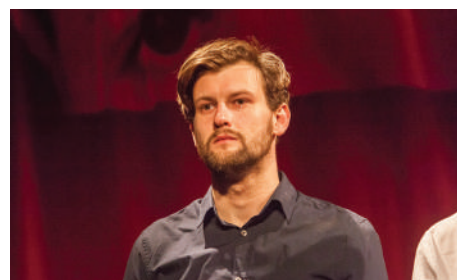
Andy Fehu



DF DNES



DF ZÍTRA



DF POZÍTŘÍ

**SO 16**

14:00 Divadlo na cucky / Wurmova 7
POHÁDKA NA CUCKY

Divadlo na cucky

17:00 S-Cube
SNIPER'S LAKE

Spitfire Company

Spitfire Company uzavírá trilogii „Člověk v mezní situaci“, tvořenou mimořádnými a mezinárodně oceněnými projekty ONE STEP BEFORE THE FALL a ANIMAL EXITUS. V tanečním projektu SNIPER'S LAKE se divák stává svědkem útěků z krizových oblastí sužovaných válečným konfliktem a zároveň zavítá do podvědomí osamělých střelců, kteří

vzali za velmi nešťastných okolností spravedlnost do svých rukou. Miřenka Čechová s mezinárodním týmem proplovají úžinami ostrova Utøya a zkoumají, zda mohou úvahy o odstřelovačích dostat příběhům skutečných migrantů. (macho)

19:30 Konvikt / atrium
ORFEUS

Ensemble Damian

Orfeus od Claudia Monteverdiho v podání souboru Ensemble Damian, který se primárně zaměřuje na interpretaci barokní a soudobé hudby, bude mít na Divadelní Floře premiéru. V režii uměleckého vedoucího souboru Tomáše Hanzlíka vznikla hudební pohádka určená nejen pro dětské pu-

blikum, která se snaží přiblížit barokně-renesanční myšlenku Orfea dnešnímu divákovi. Za použití nejen klasických, ale i alternativních nástrojů a současného jazyka se Ensemble Damian vrací ke konci mytologického příběhu o Orfeovi a chce za pomoci srozumitelně pojatého současného tvaru ukázat i poselství mytologického příběhu. (barch)

21:15 Konvikt / parkán
ANIMAL EXITUS
Spitfire Company

22:30 Konvikt / šapitó
DJ RENÉ

WWW.DIVADELNIFLORA.CZ > WWW.FACEBOOK.COM/DIVADELNIFLORA > WWW.TWITTER.COM/DIVADELNIFLORA

šéfredaktor: Dominika Šířoká, **redakce:** Barbora Chovancová, Barbora Křížová, Martin Macháček, Tereza Tylová,
korektury: Petr Pláteník, **sazba:** Zdeněk Vévoda, **foto:** Lukáš Horký, Ondřej Hruška,
email redakce: zpravodaj19divadelniflora@gmail.com
tisk: Tiskárna ČD, Nerudova 1, Olomouc, tel. 972 741 204, **email:** tiskarna@zc.cd.cz

pořadatel



hlavní partner



za podpory



partneři



hlavní mediální partner

